

považovati za »věc vnesenou« ve smyslu § 970 obč. zák. Věci jsou podle tohoto ustanovení vneseny: 1. byly-li odevzdány hostem samým anebo za něho třetí osobou buď přímo hostinskému nebo někomu z jeho lidí; 2. i když nebyly odevzdány těmto osobám, byly-li hostem přineseny na místo, které k tomu vykázal hostinský nebo někdo z jeho lidí; 3. nebylo-li hostu na byt přijatému vykázáno zvláštní místo pro uložení jeho věcí, stačí pro vnesení ve smyslu zákona, že host věci přinese na místo vůbec k tomu určené; takovým místem jest především hostem najatý pokoj, ale není jím místo, které zřejmě není určeno k ukládání věcí toho druhu. (Srovnej Ehrenzweig, Das Recht der Schuldverhältnisse, vyd. z r. 1928, str. 388.) V souzeném případě plyne ze zjištění nižších soudů, že automobil, o nějž jde, nebyl odevzdán ani žalovanému hostinskému ani nikomu z jeho lidí a že stodola, do které si žalobce automobil postavil, nebyla mu vykázána jako místo k uschování automobilu. Zbývá tedy uvažovati ještě o tom, zda lze stodolu patřící žalovanému považovati za místo určené vůbec k tomu, by si hosté přijatí žalovaným na byt ukládali do ní automobily. V té příčině zjistil již první soud, že žalovaný nemá ve svém hostinci místo pro uschovávání automobilů, a jest souhlasiti též s názorem nižších soudů, že neuzavřená stodola zřejmě není místem vhodným a určeným vůbec k uschovávání tak cenných věcí, jako jsou automobily, zejména přes noc. Dovolatelův názor, že automobil byl vnesen již tím, že byl přivezen na dvůr žalovanému patřící a že o tom žalovaný věděl, nemá opory v zákoně, neboť pojem věcí vnesených jest v druhém odstavci § 970 obč. zák. vymezen tak, jak bylo právě vyloženo, a plyne ostatně z vlastního přednesu žalobce, že ani on sám nepovažoval dvůr za vhodné místo pro uschování automobilu přes noc. Ježto žalobní nárok nemá podkladu již proto, že nešlo o věc vnesenou, není třeba obírat se otázkou vlastnictví k automobilu, ani otázkou, jaká škoda a kým byla žalobci způsobena, a zdali žalobce žalovanému za nocleh platil. Jsou proto bezvýznamné výtky, jež dovolatel v té příčině činí s hlediska dovolacího důvodu neúplnosti řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s.

Čís. 10802.

O dražebním roku jest vyrozuměti (§ 272 ex. ř.) i vymáhající věřitele, proti nimž byl povolen odklad prodejového řízení. Nestalo-li se tak, jest vykonanou dražbu zrušiti.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, R II 133/31.)

Návrh vymáhajícího věřitele Josefa K-a, by byla prohlášena za zmatečnou dražba svršků, ježto nebyl tento vymáhající věřitel o dražbě vyrozuměn, soud první stolice zamítl. Rekursní soud zrušil dražbu, vrátil věc prvnímu soudu a uložil mu, by nařídil, čeho třeba k pokračování v dražebním řízení. Důvody: Usnesením okresního soudu ze dne 15. března 1930 byla rekurentovi k vydobytí vykonatelné pohledávky 5.418 Kč s přísl. proti povinnému povolena exekuce na mo-

vitosti a bylo v exekuci řádně pokračováno. Jako vymáhající věřitel musel proto býti rekurent podle § 272 druhý odstavec ex. ř. zpraven o dražebním stání doručením vyhlášky, by se mohl účastniti dražby a starati se o to, by zabavené věci byly co nejlépe prodány. V tomto svém věřitelském právu byl rekurent zkrácen tím, že přes jasný předpis § 272 druhý odstavec ex. ř. o dražebním stání nebyl uvědoměn.

Ně j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ze spisů vyplývá, že vymáhajícímu věřiteli Michalu Z-ovi byla povolena právoplatným usnesením ze dne 15. března 1929 k vydobytí vykonatelné pohledávky 5.418 Kč s přísl. exekuce zabavením, uschováním a prodejem svršků povinného a že v této exekuci bylo, co se týče vymáhajícího věřitele Michala Z-a, řádně pokračováno až do poslední doby a že byl povolen usnesením ze dne 8. dubna 1930 k návrhu Leopolda Š-a odklad této exekuce až do právoplatného rozhodnutí sporu Leopolda Š-a proti Michalu Z-ovi o nepřipustnost exekuce. Tímto odkladem, jenž se stal proti vůli vymáhajícího věřitele Michala Z-a, nepozbyl tento postavení vymáhajícího věřitele, jemuž byl povolen prodej zabavených movitých věcí. Plyne to i z věci samé, že dosud trvá povolení prodeje, že byl jen povolen odklad exekuce a nebylo povoleno zastavení (zrušení) prodejního řízení, i z obsahu výnosu ve věstníku čís. 44/1897, kde se nařizuje, že jest vyrozuměti o dražebním roku věřitele, kterým byl povolen prodej věci, k jejíž dražbě má dojít. (Srovnej sb. nejv. s. čís. 10193, 9143). Dále ustanovuje § 272 ex. ř. v druhém odstavci, že o dražebním stání jest zpravit dlužníka a vymáhajícího věřitele tím, že se jím doručí vyhláška. Ježto však nebyl zpraven vymáhající věřitel Michal Z. o dražebním roku ze dne 10. prosince 1930, zrušil rekursní soud právem tuto dražbu.

Čís. 10803.

Trafikant jest kupcem (čl. 4, 271 čís. 1 obch. zák.). Jde o pomocný obchod, koupem-li trafikantem parfumový automat pro potřebu zákazníků.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, R II 151/31.)

Žalovaná, trafikantka, koupila od žalobkyně na splátky parfumový automat a podrobila se v objednacím lístku soudu mimo své obecné sudiště. Proti žalobě, zadané na umluveném sudišti, o zaplacení kupní ceny, namítla žalovaná místní nepřislušnost vzhledem k předpisu § 6 zákona o splátkových obchodech. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y: Objednacím lístkem ze dne 21. ledna 1930 jest zjištěno, že žalovaná objednala zboží v ceně 800 Kč na 8 měsíčních splátek, takže v souzeném případě jde o obchod splátkový ve smyslu zákona ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák. Bylo proto podle § 6 cit. zák. k námitce místní nepřislušnosti tohoto soudu přihlí-